

[Victor Pürschel.]

uklogt, kan for saa vidt være mig ligegyldigt, jeg kan jo kun ønske, at Regeringen gør saa mange Dumheder som muligt, og i den Henseende har jeg ikke nogen Grund til at beklage mig, men det er, som sagt, uklogt over for det System i sin Helhed, som man foregiver at være en saa begejstret Tilhænger af.

Lovforslaget frembyder ogsaa en i anden Henseende karakteristisk lille Ting, som der kan være Grund til at fremhæve. Da man gennemførte Loven af 1927, skete det væsentligst af Hensyn til Landbruget, men man indsatte ogsaa en Bestemmelse gældende for de andre Erhverv. Man sagde ganske vist, at man havde ikke faaet nogen Henvendelse fra de andre Erhverv om Nedsættelse af saadanne Udvalg, men man ønskede alligevel at aabne Muligheder for de andre Erhverv, hvis der pludselig skulde opstaa Trang dertil. Man sagde i Lovforslagets Motiver, at Trangen var næppe saa stor paa disse Omraader som for Landbrugs Vedkommende, og det tør siges at være bekræftet i Praksis, idet Loven overhovedet ikke har været anvendt paa dette Punkt. Nogen stærk Trang har der ogsaa under ingen Omstændigheder været, men det er karakteristisk, at det, der forelaa her, var en fuldkommen Skrivebordskonstruktion, som et eller andet dygtigt Menneske oppe i det høje Justitsministerium har siddet og lavet.

Der er Grund til at fremhæve dette, at man dør lovgav uden at have noget som helst Erfaringsgrundlag at bygge paa, fordi noget ganske tilsvarende gælder om et af den højtærede Justitsminister i forrige Maaned forelagt Lovforslag, der har vakt en ikke ubetydelig Opsigt her i Landet. Ogsaa om dette gælder det, at der ikke haves noget som helst Erfaringsgrundlag et bygge paa, og at det ogsaa er en ren Skrivebordskonstruktion. Her ser man et praktisk Eksempel paa, hvorledes det gaar en Skrivebordskonstruktion, idet det nu be graves med den kølige Bemærkning, at der overhovedet ikke har været Brug for den.

Jeg har allerede sagt, at Loven af 1927 var begrundet væsentligt i Hensynet til Landbruget, og mange af de Argumenter, som dengang blev anført til Fordel for den, kan derfor ikke uden videre overføres til Nutiden. Jeg kommer dermed til den Del af Loven, der særligt interesserer mig. Dette, at Akkordlovgivningen for Landbrugs Vedkommende falder bort, kan vi for vort Vedkommende kun hilse med Glæde, for vi har aldrig følt os tiltalt af

dette, har altid syntes, at disse Udvalg ikke havde nogen rigtig naturlig Opgave. Vi kan ikke have noget imod, at de falder bort. Men nu foreslaar man at forlænge visse Dele af den gamle Tvangsakkordlov i den ved Loven af 1927 skabte ændrede Skikkelse, og man siger herom fra Justitsministeriets Side, at man maa anse det for paakrævet, at Gyldigheden forlænges. Det er jo værdifuldt at faa at vide, at Justitsministeriet anser det for paakrævet, men da det ikke er nogen Diktator, der sidder og lovgiver, men en ganske almindelig eller om man vil ganske ualmindelig demokratisk Minister, saa er der Grund til ogsaa at gøre Rigsdagen delagtig i de Betragtninger, der har ført til, at man vil forlænge det. Det er ikke — i hvert Fald ikke mig — tilstrækkeligt at faa at vide, at Justitsministeriet anser det for paakrævet, men det er aabenbart tilstrækkeligt for Socialdemokratiets Ordfører, han har accepteret det uden videre.

Saa siger man, at disse Bestemmelser ikke er af en saadan Karakter, at en Tidsbegrænsning er naturlig. Den Begrundelse er for saa vidt ikke helt heldig, som man i 1927 sagde om de Bestemmelser, hvorved man formindsker Kravene til de Kreditormajoriteter, der skal til for at gennemføre et Akkordforslag, altsaa en Forringelse af Kreditors Retsstilling i al Almindelighed, at Kravene i Loven af 1905 var for strenge, i hvert Fald under de forhaandenværende Forhold. Og naar man i 1927 talte om de forhaandenværende Forhold, saa bør man, naar man nu kommer og siger, at en Tidsbegrænsning er ikke nødvendig eller hensigtsmæssig eller naturlig, hvad man nu vil, paa vise, at Forholdene i 1927 ikke er forandret paa dette Punkt. Ogsaa dette har den højtærede Justitsminister Ansvar for. Ministeren ønsker naturligvis ikke at unddrage sig Ansvar for disse Bemærkninger Affattelse.

Mit Parti gik i sin Tid mod denne Svækkelse af Kreditorernes Stilling, og vi gjorde det i fuld Overensstemmelse med Akkordretten, som i en Erklæring, som vi dengang foranledigede indhentet, sagde, at Akkordretten har ingen Erfaring for, at en i og for sig ønskelig Akkord er blevet forhindret, fordi det fornødne Flertal i Tal og Vægt ikke er opnaaet. Det var Akkordrettens Standpunkt i 1927, og hertil sluttede mit Partis Udvalgsmedlemmer sig i Betænkningen og sagde, at man gik mod det, fordi der ikke i Praksis havde vist sig en Trang til at ændre de bestaaende Regler. I 1932, da denne Lov forlænges, siges det i Bemærkningerne kun, at de samme Grunde, der